

[Lilli Gyldenkilde]

Men der var én ting, som den socialdemokratiske ordfører for forslagsstillerne var inde på, som får mig til at stille et spørgsmål: Hvis der havde været et flertal for det forslag, som Socialdemokratiet har fremsat, ville man så have begået forligsbrud for at få det igennem? Det spørgsmål er man nødt til at stille, når samtlige andre partier siger, det er forligsbrud – undtagen Fremskridtspartiet og SF, som ikke var med i forliget. Men havde vi nu stået i den situation, at Fremskridtspartiet, om jeg så må sige, havde kendt sin besøgstid og kunnet se, hvor de kunne få indflydelse, og havde støttet det her. Jeg ved godt, det er et teoretisk spørgsmål, men hvad ville Socialdemokratiet så have gjort? Ville man have brudt forliget eller ikke brudt forliget? Det er altså af interesse at få at vide, om det her er seriøst, eller det ikke er seriøst.

Jan Petersen (S):

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg sige, at problemet ikke er som beskrevet. Der er ikke tale om forligsbrud fra vores side, og det er dermed svar på fru Lilli Gyldenkildes spørgsmål.

Jeg lagde mærke til, at fru Lone Dybkjær brugte udtrykket »god forhandlingsetik«. Det er klart, det må indgå i vores overvejelser, når vi skal tilrettelægge sådan noget her, hvordan de partier, vi forhandler med, ser på det. Men der er ikke tale om forligsbrud her.

Jeg vil ikke gå længere ind i en debat om forligsetik, men jeg vil godt påpege, at det faktisk er en debat, vi førte ret langt i efteråret, og der er ikke sket ret meget fra anden side, selv om vi dengang så alvorligt på det, os i kredsen bag dette forlig. Det har åbenbart kun været et ønske fra vores side at få gjort noget ved det.

Vi har ikke med det forslag haft til formål at hænge andre ud på grund af manglende indsats fra de pågældendes side. Jeg er helt overbevist om, at fru Lone Dybkjær vil være til at få i tale igen vedrørende dette spørgsmål; alene signalet om, at der kunne foregå noget i det sociale system, er selvfølgelig interessant, og det er noteret. Men jeg er nødt til at sige, at vi bliver nødt til at tage hul på debatten om det gensidige forsørgelsesprincip. Jeg sagde ikke, at vi nu udvider til det hele og gør op med det fundamentalt, men jeg sagde, at det kunne være, der lå en løsning i at kæde det sammen med aktivering.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu kan det altså være nok. Socialdemokratiet har begået forligsbrud, dersom dette beslutningsforslag bliver vedtaget. Det kan der overhovedet ikke herske nogen som helst tvivl om. Jeg synes ærlig talt ikke, at det klæder Socialdemokratiet gang på gang at gå her op på tallerstolen og tilbagevise dette. Det er sandt. Socialdemokratiet tror, at partiet kan nøjes med at kalde barnet noget andet, så går det nok. Det er ikke tilfældet.

Socialdemokratiet har valgt en procedure, hvorefter man har stillet et beslutningsforslag, som pålægger regeringen inden 1. marts 1992 – hvilket i øvrigt vil være umuligt – at fremsætte et lovforslag om indførelse af en særlig midlertidig ydelse til nogle personer med henblik på, at disse personer kan fastholde deres greb i dagpengesystemet.

Så siger man, at det er en ydelse, som ikke svarer til de almindelige dagpenge. Det er rigtigt, for man fortrinsstiller denne gruppe ved at sikre dem et minimum i modsætning til de ordinært ledige efter de almindelige regler.

Jeg vil gerne spørge Socialdemokratiet, om dette beslutningsforslag skal forstås så konsekvent, at de ledige, der måtte få den særlige ydelse, ikke skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, ikke skal underkastes de sædvanlige modregningsregler i dagpengesystemet og ikke have alle de rettigheder og forpligtelser, der i øvrigt ligger i a-kasse-lovgivningen. Er det virkelig Socialdemokratiets mening? Det tror jeg ærlig talt ikke.

Hvis det er meningen, så er det sådan, at arbejdsministeren ville blive pålagt at efterkomme dette forslag. Så skulle arbejdsministeren komme med et lovforslag, som ville være en ændring af arbejdsløshedsloven. Det er sagen i en nøddeskal, og det er en omvej til at få gennemført det egentlige ærinde, nemlig et forligsbrud.

Socialdemokratiet kan ikke løbe fra, at tingenes tilstand er sådan. Jeg kan fuldt ud give min tilslutning til de bemærkninger, fru Lone Dybkjær har fremsat i den anledning. Det sætter et stort spørgsmålstegn ved Socialdemokratiet som fremtidig forligspartner. Vi sidder i en hel del forhandlinger om lige præcis disse emner.